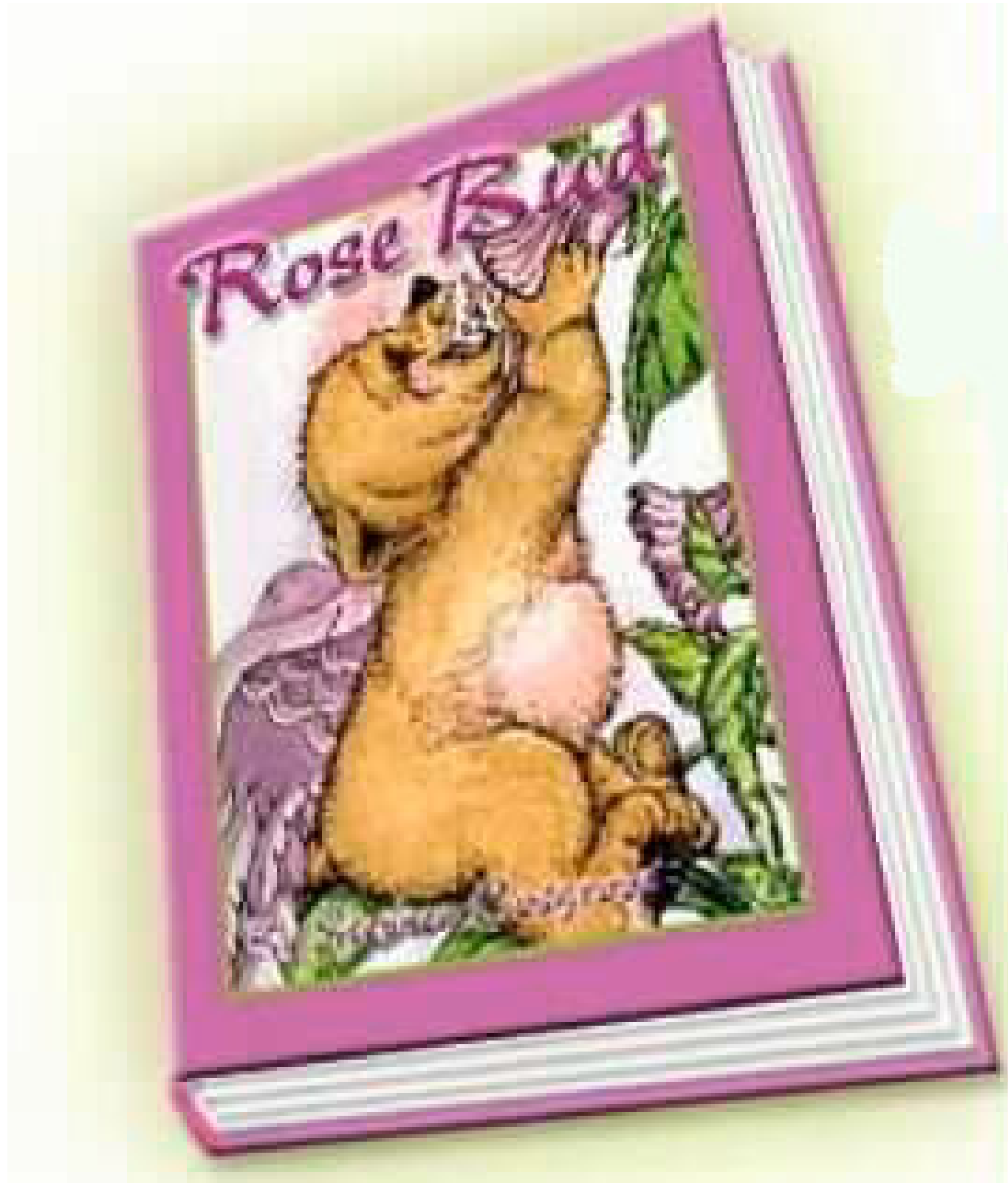

הדבש של רובי

סטפן קוסגרוה

ובין רפרפני "אור השמיים" השונים חיים גם דובונים-רפרפנים חמודים. הם עוברים מדי יום את כל ארץ "אור השמיים" בחיפוש אחרי דברים מתוקים לאכילה.

כשאור היום מתפוגג, הם עפים למערות שלהם בתוך העננים, ואחרי שצחצחו את שיניהם היטב הם נשכבים עם ראשיהם כלפי מטה ועוטפים את עצמם בכנפיהם הגדולות.

תוך זמן קצר המערה מתמלא בקול נחירה של דובונים-רפרפנים.

אילו הלכת לאורך קרן הירח, דרך שמיים מלאי כוכבים, היית מגיע למקום נהדר שנקרא "אור השמיים" ובמקום זה חיים יצורים קטנטנים מסוגים שונים, כולם בעלי כנפיים, שקוראים להם רפרפנים.

הייתה שם דובן-רפרפנית בשם רובי שאהבה ממתקים יותר מכולם. היא התעוררה תמיד מוקדם ועפה, מהר כפי שרק יכלה, לשיח ורד היערה. שם היא שתתה דבש מתוק מניצן אחד אחרי שני.
וכשתתה, אבקת הפרחים הוורודה של ורד היערה ירדה מהפרחים והתיישבה על פרוותה של רובי בשכבה ורודה, יפה.

כל בוקר הם יתעוררו זה אחרי זה, יפקו את הפיהוקים הגדולים שלהם, ימתחו את כנפיהם ויתחילו שוב בחיפושיהם אחרי הדברים המתוקים ביותר.

אחת הפיות המשיכה לספר "הדבורים האלה מחלקות
דבש לכל אחד שמזדמן."
"נכון" ענתה השניה "אבל רק אם תשיבי נכונה לחידה
שלהן:

"כנפינו מזמזמות

*אנו את הדבש עושות.
אם תמצא את המילה
תשתה דבש להנאה.
בלי פתרון, ממש חבל
רק להיעקץ תוכל."*

אבל יום אחד, כאשר רובי חיפשה פרורים מתוקים
בחנות ממתקים, שמעה שיחת שתי פיות המספרות על
טיולן לאדמה. הן סיפרו שטעמו פעם משהו זהוב ומתוק,
הקרוי דבש.

"ומפליאות במיוחד הן הדבורים, היצורים המזמזמים,
שעושות זה" צחקה אחת הפיות.

"או" לחשה רובי "מעולם לא טעמתי דבש. זה נשמע כל
כך מתוק."

כשבסוף עברה את העננים, פגשה במקרה את המומחה הטוב ביותר לדברי מתיקה, את יונק הדבש. "סליחה, ציפור קטנה" אמרה רובי "תוכל להגיד לי איפה שומרות הדבורים את הדבש שלהן?"

יונק הדבש ענה לה "הדבש שאת מחפשת הוא של דבורים שמזמזמות בעץ האלון הגדול. שם תמצאי יערת דבש אבל קודם את צריכה לענות על החידה. יש רק מילה אחת שפותחת את הדלת.

בלי פתרון, ממש חבל רק להיעקץ תוכל."

ושוב רובי מיהרה בלי לשמוע את פתרון החידה.

הפיות צחקו מהשיר הקטן של דבורים. רובי התרגשה מאוד מהסיפור ומיד עפה לארץ, בלי לשמוע את התשובה לחידת הדבורים. בדרך ניסתה לנחש אותה, אך מחשבותיה היו רק לדבש המתוק, הזהוב, עליו סיפרו הפיות.

רובי התרגשה כל כך שממש חיבקה את כל היערה.
באותו הרגע ממש חזרו הדבורים המזמזמות עם מכלי
הדבש שלהן. זו היה מצב מביך. רובי עם זרועותיה
מחבקות את היערה, והדבורים הרוצות להיכנס פנימה.
הדבורים היו נדיבות מאוד. הן מוכנות היו להתחלק
בדבש שלהן עם כל אחד, כלומר עם כל אחד שידע
לענות על החידה שלהן.
מזמזמות בהתרגשות חיכו הדבורים לתשובה מהירה
מדובון-רפרפן זה.

היא עפה מהר, כמה שרק כנפיה יכלו לשאת אותה. היא
עברה פלגי מים צחים ושדות ירוקים, עד האלון הגדול
באמצע האחו. שם היא מצאה את יערת הדבש שממנה
טפטפו טיפות זהובות.
היא רפרפה תחת היערה, הרימה את פיה וטיפה גדולה
של דבש נפלה פנימה.
הו! כמה מתוק וכמה מופלא הוא היה!

ובזמן שהדבורים התעופפו סביבה, אחת מהן נעמדה
ישר על אפה של רובי וזמזמה שוב את החידה:
"כנפינו מזמזמות
אנו את הדבש עושות.
אם תמצא את המילה
תשתה דבש להנאה.
בלי פתרון, ממש חבל
רק להיעקץ תוכל."

ומאחר שהתחיל כבר להחשיך ורובי לא ידעה את
התשובה, הדבורה המרוגזת שעל אפה התחילה לחדד
כבר את העוקץ שלה.

אבל להפתעתן רובי לא ידעה את התשובה לחידתן.
ונדמה היה גם שהיא לא מוכנה להרפות מהיערה.
למעשה זה לא שלא רצתה לעזוב אותה, אלא פשוט היא
לא יכלה. הדבש הדביק אותה אל היערה.
היא ניסתה עכשיו למצוא תשובה לחידת הדבורים ויחד
עם זאת להשתחרר מהיערה הדביקה.

היה רק מקום אחד בו ניתן היה לשחרר את היערה. לכן רובי חזרה לארץ אור השמיים, עם הדבורים עפות אחריה, ושם רפרפנים אחרים שיחררו אותה מהיערה הדביקה. ולשמחתן הגדולה של הדבורים היערה הותקנה לתחתית של קשת בענן. ומאז הדבורים מתעופפות ב"אור השמיים" ואספות אבקת הפרחים הנהדרים הצומחים שם ושמהם ניתן לעשות דבש.

הדבורים זמזמו ברוגז רב סביב, כי רובי לא נתנה תשובה. לא הייתה ברירה, רובי עמדה להיעקץ. היא ניסתה למצוא את המילה הנכונה "אולי זה שומשום? אולי זה פשפש? אולי בים-בום?" "לא!" זמזמה הדבורה בכעס.

דמעות התחילו לזלוג מעיניה של רובי והיא קראה "בבקשה גברת דבורה, אל תעקצי אותי, בבקשה!" ופתאום הדבורים הפסיקו לזמזם.

כי בפחדה הרב רובי נתנה תשובה לחידה. מילה פשוטה אבל נפלאה "בבקשה".

אבל עדיין נותרה בעיה: איך הדבורים יכולות לשחרר את היערה הדבוקה לגופו של הדובון המכונף הקטן? שאלה קשה אולי, אבל תשובה פשוטה.